

Festival.....	5
Stvar na pragu.....	15
Senka nad Insmutom.....	27
Bezimeni grad.....	45
Danički užas.....	51
Zov Ktulua.....	67
Boja izvan ovog svemira.....	79
Stanovnik tame.....	93
Šaptač u tami.....	109
Pogovor – Slike neiskazivog.....	124

Festival

Prema H. F. Lavkraftu

Adaptacija: Norberto Buskaglija
Crtež: Alberto Breća

„Demoni upriličavaju da izmišljene stvari ljudima izgledaju stvarne.“

Laktancije

PRECI MOJI SU ME DOZIVALI U STAJI GRAD IZA BRDA, DREVNI GRAD, KOJI NIKAD NISAM VIDEO ALI ČESTO SAM GA SANJAO.

BILO JE TO ONOG ZIMSKOG DANA KOJI LJUDI NAZIVAJU BOŽICEM, IAKO U SVOJIM SRCIMA DOBRO ZNAJU DA JE Taj PRAZNIK STARIJI I OD VITLEJEVA I OD VAVILONA, KAO I OD SAME Ljudske RASE.

BILO JE TO ONOG ZIMSKOG DANA KADA SAM NAPOKON STIGAO U DREVNI PRIMORSKI GRAD, GDE SU MOJI SRODNICI OBITAVALI I FESTIVAL ODRŽAVALI U STARIJA VREMENA KAD JE FESTIVAL BIO ZABRANJEN.

ISTI LJUDI NAREDILI SU SVOJIM SINOVIMA DA FESTIVAL ODRŽAVAJU JEDNOM U SVAKOM STOLEĆU, KAKO SEĆANJE NA PRIMARNE TAJNE NE BI BILO ZAPORAVLJENO.

ZATIM SAM, IZA PREVOJA BRDA, UGLEDAO KINGSPORT, KOJI SE, U MRAZNOJE SJAJU, PROSTIRAO U SUMRAKU, URONJEN U SNEG, SA SVOJIM DREVNIH VETROKAZIMA I TORNJEVIMA, KROVOVIMA I DIMNJACIMA.

POKRAJ PUTA SAM PRIMETIO SVOJEVRŠNO GROBIŠTE, GDE SU CRNI NADGROBNI SPOMENICI POPUT GULOVA IZBJILI IZ SNEGA, NALIK ISKRZANIM NOKTIMA KAKVOG DIVOVSKOG LEŠA. PRODUŽIO SAM NANIŽE KRAJ UTIHLIH OSVETLJENIH GAZDINSTAVA I SENOVITIH KAMENIH ZIDOVA.

NATPISI IZNAD PRASTARIH PRODAVNICA I PRIMORSKIH KRČMI ŠKIPALI SU NA SLANOM POVETARCU.

MORA DA SU LAŽALI U ARKAMU KAD SU REKLI DA TRAMVAJ VODI PRAVO DO OVOG GRADA, S OPCIJOM NA TO DA IZNAD SEBE NISAM UGLEDAO NIJEDAN ELEKTRIČNI KABL. SNEG BI, UOSTALOM, PREKRIO SINE, NAPOKON SAM STIGAO DO KUĆE SVOJIH PREDAKA, SEDME SLEVA, U GRIN LEJNU, PODIGNUTE PRE 1650.

ZAKUČAH PO VRATIMA ARHAČNIM GVOZDENIM ZVEKIROM I TAJ ZVUK SE RAŠIRI NEPRIJATNOM TIŠNOM U TOM OSTARELOM GRADIĆU ČUJNIH OBICAJA.

A KAD NA MOJE KUCANJE BI ODGOVORENO, STRAH ME ČITAVOG OBUZE, JER NISAM ČUO NIKAKVE KORAKE PRE NEGO ŠTO VRATA ZASKRIPASE I OTVORISE SE.

PROPUSTIO ME JE IZVESNI STARAC S BLAGIM IZRAZOM LICA. UPRAVO ME JE TA NJEGOVA BLAGOST NAJVIŠE I PLAŠILA.

KAPCI MU SE UOPŠTE NISU POMERALI, DOK MU JE KOŽA IZGLEDELA KAO DA JE OD VOSKA.

BESKRAJNA MEMLA ŠIRILA SE KUĆOM. NIJE MI SE SASVIM DOPALO ONO ŠTO SAM VIDEO. ZA PRESLICOM JE SEDELA POGNUTA STARICA, U TIŠINI PREDUČI KONAC.

STARAC JE POKAZAO PRSTOM NA OBLIŽNJU STOLICU, ŠTO I HRPU STAROSTAVNIH I PLESNJIVIH KNJIGA. MEĐU NJIMA SE NALAZIO I NESHVATLJIVI **NEKRONOMIKON** LUDOG ARAPSKOG PESNIKA ABDULA ALHAZREDA. ZADUBIO SAM SE U NJEGOVE REDOVE.

ČASOVNIK JE IZBIO JEDANAEST SATI.

STARAC JE USTAO I IZVUKAO DVE KABANICE S KAPULJAČAMA. JEDNU JE NA SEBE ODENUO, A DRUGU JE OGRNUO OKO STARICE. ONDA SU SE OBOJE ZAPUTILI KA IZLAZIM VRATIMA. STARAC ME JE, UZEVŠI MI **NEKRONOMIKON** IZ RUKU, POVUKAO DA USTAVIM, DOK JE NAVLAČIO KAPULJAČU PREKO SVOG NEPOKRETNOG LICA... ILI MASKE.

KRENULI SMO IZUVIJANOM MREŽOM ULIČICA TOG NEPOZNALJIVOG, DREVNOG GRADA; SVETLA IZA ZAVEŠA ZAKLONJENIH PROZORA NEŠTAPALA SU JEDNO ZA DRUGIM. GRUPE ZAKUKULJENIH PRILIKA POHRLILE SU IZ SVAKE KUĆE, FORMIRAJUĆI ČUDOVIŠNU POVORKU.

KORAČALI SMO VRTOGLAVO STRMIM ULICAMA GDE SU SE ORONULE KUĆE TROŠNO SVALILE JEDNA NA DRUGU I ZAJEDNO TRULILE. PRATIO SAM SVOJE BEZGLASNE VODIČE, PUVREMENO OČEŠAN LAKTOVIMA KOJI SU SE ČINILI NEPRIRODNO MEKANIM, ILI PRITISNUT GRUDIMA I STOMACIMA KOJI SU DELOVALI ABNORMALNO TESTASTI.

AVETINJSKI REDOVI BAULJALI SU NAPRED, MOGAO SAM DA NAZREM DA SE HODOČASNICI SVE VIŠE ZBIJAJU HUJEĆI PREMA JEDNOJ OGROMNOJ BELOJ CRKVI.

MRTVE VATRE PLESALE SU NAD GROBNICAMA CRKVENOG GROBLJA...

PREKO VRHA BRDA MOGAO SAM NAZRETI ODSJAJ ZVEZDA NAD MORSKOM LUKOM.

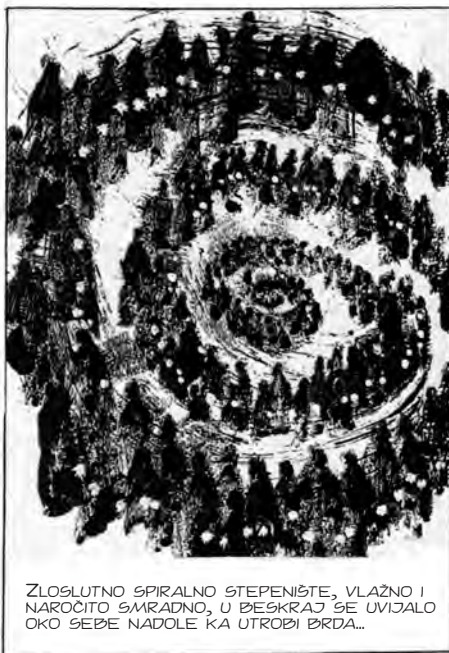
S VREMENA NA VREME NEKI FENJER BI SE JEZIVO ZANJHAO KROZ ZMIJOLIKO IZVIJENE ALEJE NA SVOM PUTU DA SUSTIĞNE RULJU KOJA SE SADA BEZ REČI ULIVALA U CRKVI.

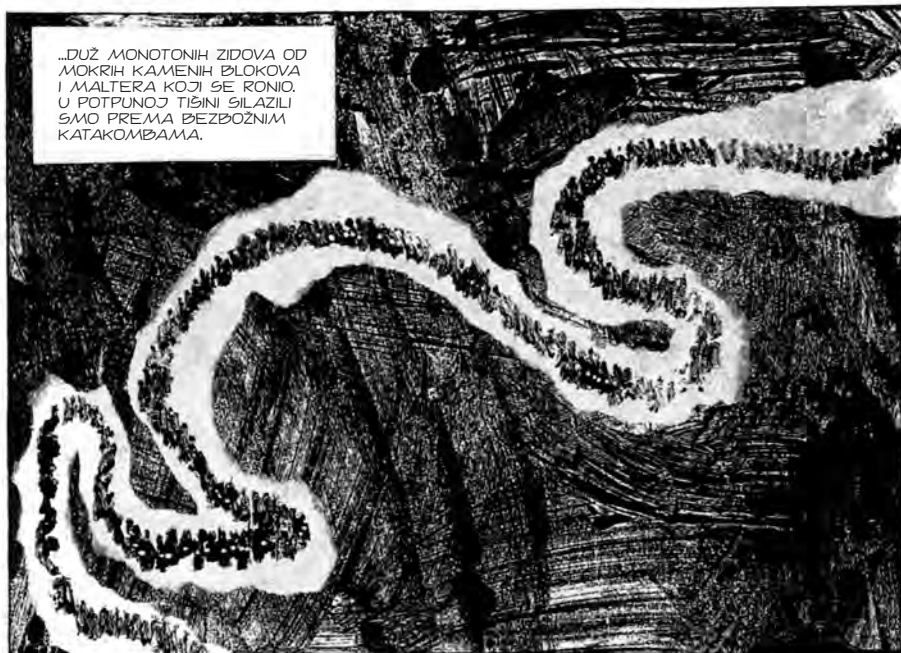
ODLUČNO SAM HTEO DA POSLEDNJI
UPEM U CRKVI. NA SNEGU NIJE BIL
OTISAKA NIČIJIH STOPALA, PA NI MOJH.

GLEDIO SAM LJUDE
ISTROŠENIM STEPE-
NISTEM U MRACNU
ZAGUŠLJIVU GROBNICU,
U ČIJEM PODU SE
NALAZIO JOŠ JEDAN
OTVOR.

ZLOSLUTNO SPIRALNO STEPENIŠTE, VLAŽNO I
NAROČITO SMRADNO, U BESKRAJ SE UVIJALO
OKO SEBE NADOLE KA UTRUŠI BIRDA...

...DUŽ MONOTONIH ZIDOVA OD
MOKRIH KAMENIH BLOKOVA
I MALTERA KOJI SE RONIO.
U POTPUNOJ TIŠINI SILAZILI
SAMO PREMA BEZBOŽNIM
KATAKOMBAMA.

PROBOŠE ME ŽMARCI PRI POMISLI DA
JEDAN GRADIĆ MOŽE BITI TOLIKO STAR I
CRVOTOČAN OD ROVARENJA PODZEMNOG
ZLA.

IZNENADA, ZAČUO SAM TANKO, TUŠALJIVO
ZAVIJANJE JEDNE JEDINE SLABAŠNE FRULE.

I ODJEDNOM, U SRCU TOG SAHRANJENOG SVETA, KOLONA JE FORMIRALA POLUKRUG. TO JE BIO ZIMSKI OBRED, STARIJI OD LjudSKOG RODA.

PRASTARI OBLIK ZIMSKE KRATKODNEVICE I DOLASKA PROLEĆA POSLE SVIH SNEGOVA.

PORED SVEGA, SPAZIO SAM NEŠTO BEZOBLIČNO KAKO ČUJI DALEKO OD SVETLA I GNUSNO PIŠTI ONOM FRULOM.

ČOVEK KOJI ME JE DOVEO SA
SOBOM PRAVO JE UKRUČENE
CEREMONIJALNE POKRETE PREMA
POLUKRUGU KA KOJEM JE BIO
OKRENUT. UČESNICI SU SE KLANJALI
KAD BI PODIGAO ONAJ BOGOHULNI
PRIMERAK *NEKRONOMIKONA*.

ONDA JE STARAC POSLAO
ZNAK JEDVA VIDLJIVOM
FRULAŠU U MRAKU...

TADA JE SVIRAČ PROMENIO
SLABIAŠNO ZUJANJE U
NEZNATNO GLASNIJE.

IZ NEPOJMLJIVOG CRNILA
ONOSTRANOG GANGRENOZNOG
BLJEŠTAVILA TOG HLADNOG
PLAMENA, IZ TARTARSKIH
PROSTRANSTAVA KROZ KOJA
SE ULJASTA REKA VALJALA,
STROVALILA SE RULJA HIBRIDNIH
KRILATIH STVORENJA.

